

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 15/2016
03.11.2016. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, као председника већа, Гордане Ајншпилер Поповић и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у привредном спору по тужби тужиоца Предузеће за телекомуникације „АА“, ..., кога заступа Војислав С. Недић, адвокат из ..., против туженог „ББ“, ... кога заступа Александар Н. Николић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр.943/13 од 23.01.2015. године, у седници већа одржаној дана 03.11.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

І УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца и **ПРЕИНАЧАВА** пресуда Привредног апелационог суда Пж бр. 943/13 од 23.01.2015. године у ставу **ІІ** изреке и **ПРЕСУЂУЈЕ**:

ОДБИЈА СЕ жалба туженог као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Београду П 8024/13 од 25.02.2015. године у делу којим је усвојен тужбени захтев за исплату износа од 4.209.840,27 динара са законском затезном каматом и то на износ од 1.694.219,17 динара почев од 16.01.2011. године до исплате, на износ од 1.737.123,33 динара почев од 16.02.2011. године до исплате и на износ од 778.497,77 динара почев од 21.02.2011. године до исплате, као и за трошкове парничног поступка од 388.268,00 динара.

ІІ Обавезује се тужени „ББ“, ..., да тужиоцу „АА“, ..., на име трошкова ревизијског поступка плати износ од 558.491,80 динара, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Првостепеном пресудом Привредног суда у Београду П 8024/13 од 25.02.2015. године, у ставу **І** изреке делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да плати тужиоцу износ од 16.979.363,43 динара са законском затезном каматом од дана доспелости сваког појединог износа до исплате, ставом **ІІ** изреке обавезан је тужени да плати тужиоцу на име обрачунате камате износ од

1.709.082,08 динара, ставом III изреке одбијен је тужбени захтев у делу у ком је тужилац тражио да суд обавезе туженог да тужиоцу плати законску затезну камату на износ обрачунате камате од 1.709.082,08 динара, као неоснован. Ставом IV изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 388.268,00 динара.

Привредни апелациони суд пресудом Пж.бр. 3126/15 од 23.09.2015. године, у ставу првом изреке одбија жалбу тужиоца као неосновану и потврђује пресуду Привредног суда у Београду П 8024/13 од 25.02.2015. године у делу става I изреке којим је обавезан тужени да плати тужиоцу 12.769.523,07 динара са законском затезном каматом од дана доспелости сваког појединог износа до исплате. Ставом II изреке преиначена је наведена пресуда у делу става I изреке и ставу IV изреке те одбијен тужбени захтев тужиоца за исплату износа од 4.209.840,27 динара са законском затезном каматом од дана доспелости сваког појединог износа до исплате, те је обавезан тужени да плати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 163.115,00 динара.

Против става два другостепене пресуде, тужилац изјављује благовремену и дозвољену ревизију на основу члана 403. став 2. Закона о парничном поступку, из свих законских разлога. Трошкове је опредељено тражио.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку (Сл. гласник РС бр. 72/11 ...55/14), Врховни касациони суд налази да је ревизија тужиоца основана.

Нижестепене пресуде нису захваћене битним повредама из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Других битних повреда одредаба парничног поступка, које могу представљати ревизијски разлог нема.

Према утврђеном чињеничном стању парничне странке су биле у пословном односу по основу више закључених уговора о пружању телекомуникационих услуга, којима су странке уредиле међусобне односе везане за пружање телекомуникационих услуга које је тужилац обезбеђивао туженом као кориснику. Спорним рачунима је туженом фактурисана накнада за период од новембра 2010. године до јуна 2011. године и укупно потраживање тужиоца према туженом по основу налаза и мишљења судског вештака финансијске струке износи 18.688.445,51 динара, од чега 16.979.363,43 динара на име главног дуга и 1.709.082,08 динара на име обрачунате камате применом пропорционалне методе. Предлог за извршење у конкретном случају поднет је 06.03.2012. године, а тужени је истицао приговор застарелости потраживања.

На основу утврђеног чињеничног стања првостепени суд је применом одредби члана 262. и 374. Закона о облигационим односима закључио да спорно потраживање није застарело, те је усвојио тужени захтев тужиоца по основу главног дуга и дела обрачунате камате.

Другостепени суд закључује да се на потраживање ове врсте примењује рок застарелости од једне године прописан одредбом члана 378. Закона о облигационим односима. Сматра да ово потраживање не спада у ред потраживања

правних лица из уговора о промету роба и услуга, већ је у питању потраживање на име пружених телефонских услуга за које је предвиђен краћи застарни рок од једне године, па делимично преиначава првостепену пресуду у том смислу.

По налажењу ревизијског суда, правилан је закључак првостепеног суда да у конкретној правној ствари треба применити рок застарелости прописан чланом 374. Закона о облигационим односима.

Према члану 374. Закона о облигационим односима међусобна потраживања правних лица из уговора о промету робе и услуга као и потраживања накнаде за издатке учињене у вези са тим уговорима застаревају за три године, док одредба члана 378. истог Закона прописује да застаревају за једну годину између осталог потраживања поште, телеграфа и телефона за употребу телефона и поштанских преградака као и друга њихова потраживања која се наплаћују у тромесечним или краћим роковима.

Када се анализира врста услуге за коју тужилац потражује накнаду у конкретном случају по основу Уговора о коришћењу телекомуникационе услуге Комутирани приступ Смин са ИСП од 11.12.2003. године и Уговора о veleпродаји АДСЛ-а од 23.01.2008. године, произилази да је тужени наведеним уговорима као провајдер изнајмио од тужиоца портове интернет сервиса, при чему тужени није крајњи корисник истих, већ као интернет провајдер пружа услуге крајњим корисницима – физичким и правним лицима на који начин стиче добит у пословању. Из наведеног следи да се не ради о телефонским и сличним услугама из цитираног члана 378. Закона о облигационим односима, већ о veleпродаји приступа брзом интернету и коришћењу капацитета тужиоца у том смислу који не представљају телефонске услуге, а на основу којих је тужени као правно лице вршио услуге приступа истим крајњим корисницима, од којих је наплаћивао накнаду.

С обзиром на наведено јасно произилази да спорне фактурисане услуге управо представљају међусобна потраживања правних лица из уговора о промету робе и услуга као и потраживања накнаде за издатке учињене у вези са тим уговорима, нарочито имајући у виду да тужени није крајњи корисник истих, па се у овом случају не може применити једногодишњи рок застарелости, већ рок застарелости од три године прописан чланом 374. Закона о облигационим односима, а како је то правилно закључио првостепени суд.

Стога је ревизија тужиоца усвојена и преиначена другостепена одлука у делу којим је усвојена жалба туженог и преиначена првостепена пресуда због застарелости потраживања као и за трошкове поступка.

Одлука о трошковима ревизијског поступка донета је у смислу чл. 150 и 154. Закона о парничном поступку, те су тужиоцу признати стварни и потребни трошкови у односу на ревидирани износ у смислу члана 36. став 5. Закона о судским таксама и то на име таксе на ревизију 193.396,80 динара, таксе на одлуку по ванредном правном леку 290.095,00 динара и 75.000,00 динара на име састава ревизије, укупно 558.491,80 динара по АТ и ТТ, а како је наведено у изреци одлуке под II.

Из наведених разлога ревизијски суд је на основу процесног овлашћења из члана 416. став 1 . Закона о парничном поступку одлучио као у изреци одлуке.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић